

2. broşür ALLAHIN SÖZÜ VE ŞEYTANIN SÖZÜ

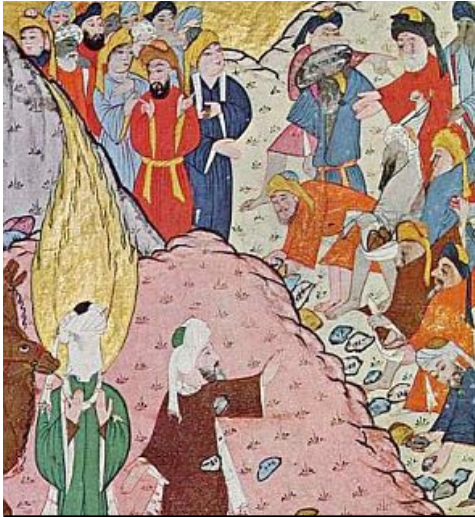
Allahın üç kızı vardı: Al-Lat, Al-Menat ve Uzza. Al-Lat toprağı verimli kılan bir bereket kaynağı idi. Al-Menat insanın kaderini çizen, zamanı elinde tutan, bilgili yaşlı bir kadındı. Fakat bunların en güçlüsü Uzza idi: Mekke kasabasının koruyucusu idi ve kutsal bir ağacın içinde yaşardı. Üçü de Al-lah denilen bir tanrının kızları idi. Araplar, babaları Al-lah'ı çok fazla yüce ve uzak saydıkları için, onun bu üç kızına dua ederdiler, Allahla aracılık yapsınlar diye. Bugünkü hacılık zamanında yapılan bütün tapınma hareketleri, bir vakit islamiyetten önce putların anısına yapıyordu. Mesela: bugün Kaabe'de 'Hacer al-esvat' denilen kara bir taş var. Müslümanlar hac zamanında onun etrafında yedi defa dönerler (tavaf yapmak). Ama bu tapınma müslümanlıktan gelen bir hareket değildir. Muhammed'den çok önce putperest Araplardan gelen bir adettir. Onlar da o sırada Al-Lat, Al-Menat ve Uzza için şöyle haykırırdılar: "Bunlar yüce turnalardır ve şefaate etmeleri umulur".

613 yılından başlayarak Muhammed bu durumu değiştirmeye kalkıyor. Al-lah denilen tanrıdan vahiy aldığını söylüyor, onun tek tanrının olduğu söylüyor. Arapların taptıkları başka tanrıların da birer asılsız put olduğu haberini yayıyor. Fakat Mekke'nin en ileri gelen cinsi olan Kureyşler, Muhammed'in haberini kabul etmiyor. Önce onunla alay ediyorlar, sonra da giderek daha fazla baskı yapıyorlar. Bu şartlar altında Muhammed'in öğrenci sayısı ancak çok yavaş büyüyor: iki sene içinde belki 50-60 kişi oluyorlar. Bu yavaş büyüme Muhammed'i zamanla büyük bir sıkıntıya soktu. Onun yapmak istediği iyi bir şey değil miydi? Araplar aralarında birlik nedir bilmeyen, sadece birbirleriyle savaşmasını bilen bir halk idi. Muhammed de Arapları tek tanrı inancının altında birleştirmek istedi. Ona tanrının başmeleği olan Cebrail görünmedi mi? Kendi halkından gördüğü bu düşmanlık, bu eziyet nereden?

615 senesinde baskılar o dereceye artıyor ki, Muhammed'in öğrencileri-nin bir kısmı (11 erkek ve 4 kadın) geceleyin saklı-dan Mekke kasabasından ayrılıp gemiyle Kızıldeniz'i geçerek Etyopya kralı Aşama ibn Abjar'ın yanına sığınıyor. Orada iyi karşılanıyorlar. Bu durum üç ay devam ediyor. Sonra bir gün kulaklarına sevindirici bir haber geliyor: bütün

Mekke halkı artık Muhammed'in haberini kabul etmiş, hepsi müslüman olmuşlar. Bu güzel habere dayanarak, Mekke'ye dönmeye karar veriyorlar. Yüreklerindeki sevinç onlara bir aylık yolculuğunun sıkıntısını unutturuyor. Artık Mekke'ye yaklaştılar, bir saatlik yol kaldı. Sevdiklerini yeniden görecekler. Artık yeni inançlarını bütün Mekke halkıyla birlikte serbestçe yaşatabilecekler. Bu duygular onları coşturuyor. Tam o anda Mekke'den çıkan bir kervanıyla karşılaşmış, tüccarlardan son haberleri almaya çalışıyorlar. Ve Mekke'de olup bitenleri öğrenince donakalıp kulaklarına inanamıyorlar. Durum hiç de umut ettikleri gibi değildir: Kureyş halkı Muhammed'in haberini kabul etmemiş, müslümanlara yaptıkları baskılarını arttırmıştı bile. Bu korkunç haberin karşısında Etyopya'dan dönenlerin arasında iki grup oldu: kimisi Mekke kasabasına girmeye ve orada yaşamaya cesaret etti, başka-ları ise kırık kalple Etyopya'ya döndü. Acaba ne olmuştu?

Dikkat: bundan sonra anlatacağımız olay, herhangi yahudi, hristiyan ya da ateistin ortaya attığı bir iftira değildir, en eski müslüman tarihçiler ve hadisçilerin kitaplarından alınmıştır. İbn İshak, Al-Vakidi, İbn Sa'd ve At-Tabari, Muhammed'in biyografisini yazdılar, hepsinde de bu olay bulunuyor. Ayrıca Kuran'ın kendisinde bulunuyor. Bir de Kuran'dan sonra İslamiyetin ikinci önemli kitap sayılan Sahih Buhari'nin hadis koleksiyonunda bulunuyor. Onun tarihsel gerçeği tartışılmazdır, kimse bu olayların olduğunu inkar edemez:

Kureyş halkı Muhammed'i taşlamaya kalkıyor

“Resulullah, halkının kurtuluşu için kaygı çekiyordu ve ne olursa olsun onlarla uzlaşmak istedi. Bunu yapma-nın bir yolunu bulmak istediği söyleniyor ve aşağıda yazılı olan olaylar bunun sonucudur: ... Resulullah, halkının kendisine sırt çevirdiğini görünce, kendilerine Allah tarafından getirdiği haberini reddettiklerine derinden üzüldü. Yüreğinde Allaktan kendisini halkıyla barıştıracak bir ayetin gelmesini arzuladı.” Hatta bir gün yalnız başında otururken: “Keşke Allah bana hoşlarına gitmeyen herhangi bir va-hiy göndermeseydi” dedi.

Günün birinde Kureyş halkı Kaabe'nin etrafında toplan-mıştı, Muhammed de onla-rın yanında oturuyordu. Belli bir zaman sonra Allah ona şu

ayetleri indirdi: “Batmakta olan yıldız and olsun ki, arkadaşınız (Mu-hammed) sapmamış ve azmamıştır.” (Necm suresi 1-2) ve sonra surenin devamını onlara okudu. Ama “Şimdi Lat, Uzza ve bundan başka üçüncüleri olan Menat'in ne olduğunu söyler misiniz?” sözlerine gelince, Şeytan onun diline şu sözler koydu: “Bunlar yüce turnalardır ve şefaathetmeleri umulur”. (At-Tabari, cilt 6, sayfa 107)

Kureyşliler bunu işitince mutlu oldular. Muhammed bu sözlerle kendi putları kabul etmiş oldu, Allahın o üç kızınının gerçek olduğunu söyledi. Putperest Kureyş halkı buna sevindi ve Muhammed'e kulak vermeye başladılar. Öte yandan, müslümanlar Muhammed'e kendi peygamberleri olarak tamamen güvenirdiler. Hep Allaktan onlara haber ulaştırdığını bildirdiler. Muhammed'in yanlışlık yaptığını, hayal ettiğini ya da aldandığını sanmadılar. Surenin sonuna gelince Muhammed secde kıldı, müslümanlar da putperestlerle birlikte secde kılmaya başladılar. Peygamberlerinin getirmiş olduğu bu haberine inandılar ve onun örneğine baktılar. Onun için Kureyşlilerden Kaabe'de bulunan müşrikler de aynı şekilde secde kıldılar, çünkü Muhammed'in kendi tanrılarını andığını işitmişlerdi.”

Belli bir zaman sonra Muhammed ne yaptığının farkına varmış ve pişman olmuş. Kuran’da yazıyor, nasıl melek Cebrail’in gelip onun bu konuda azarladı.

Müslümanlarla putperest Kureyş halkının arasındaki bu barış ve uzlaşma ne kadar sürdü. Bazı müslüman kitaplarına göre o ‘Şeytani ayetlerin’ indirildiği gecesinde melek Cebrail gelip Muhammed’i bu konuda azarlamış. Artık bundan sonra “Bunlar yüce turnalardır ve şefaet etmeleri umulur” diyen Kuran ayeti geçersiz oldu. Onun yerine bugünkü Necm suresinin 21-25 ayetleri sözde ‘indirildi’. Muhammed bu sureyi okurken, o üç dişi putun şerefine indirilen ayeti atlayıp, o surenin yeni versiyonunu yaydı. Bu, tabii ki, Kureyş halkını son derece kızdırdı, ve sebep oldu aralarındaki eski düşmanlık yeniden alevlensin hatta artsın.

Muhammed’in bu sözünü nasıl kabul edelim? Acaba, sadece kısa süren bir hata mıydı? “Tek Allah var” diye her tarafta yayan peygamber, nasıl aldanıp “Allahtan başka onun üç kızı var” diyebildi? Bu birkaç dakika süren bir ayak kayması mıydı? - Hayır, kesinlikle öyle değil. Çünkü “Bütün Kureyş halkı müslüman oldu” diye bir laf çıktı, hatta çak Afrika’ya kadar yayıldı. Bu birkaç hafta sürdü. Muhammed hemen ertesi gün vazgeçmiş olsaydı, o vakit öyle bir laf meydana gelemeyecekti.

Bugünkü müslüman propagandistler bu olayı inkar etmeye ya da önemsiz olarak göstermeye çalışıyorlar. Ama bu konuda ne kadar uğraşırsalar uğraşsınlar, en eski müslüman tarihçilerin hepsi aynı fikirdirler: bunun gerçekten olduğundan hiç şüphe yoktur. Bu meseleyi normal karşıladılar: Muhammed’in saygısını ve otoritesini küçük düşürdüğünü sanmadılar. Ama tarafsız bir kişi bu olayın karşısında kendi kendine bazı sorular sormaktan edemeyecek:

Rahatsız edici sorular

1) Başka tanrılar mı?

Kendini bütün müslümanların örneği olarak ilan eden bir kişi, bir an için olsa, nasıl başka tanrıları kabul edebilir?

Allah, daha Muhammed gelmeden 2000 yıl önce, Musa’nın ağzından şu buyruk verdi: “Kendisine buyurmadığım bir sözü benim adıma söylemeye kalkışan ya da başka ilahlar adına konuşan peygamber öldürülecektir” (Yasa 18:20). Ve yine: “Aranızdan bir peygamber ya da düş gören biri çıkarsa, bir belirtiyi ya da şaşılmalı bir olayı önceden bildirirse, ‘Bilmediğiniz başka ilahlara yönelip tapınalım derse, söz ettiği belirti, şaşılmalı olay gerçekleşse bile, o peygamberi ya da düş göreni dinlememelisiniz. O peygamber ya da düş gören öldürülecek. Aranızdaki kötülüğü ortadan kaldırmalısınız.” (Yasa 13:1-5)

2) Şeytanın sesi ve Allahın sesi

Kendini son peygamber, bütün peygamberlerin ‘mührü’ olarak ilan eden bir kişi, bir an için olsa, nasıl Şeytanın sesine kulak verebilir, onu Allahın sesi olarak kabul edebilir? İkisini fark etme gücü yoksa, nasıl peygamber olacak?

Bu konuda Kuran'ın kendisinde olayı önemsiz göstermeye çalışan ayetler var:

“Seni, sana vahyettiğimizden ayırıp başka bir şeyi Bize karşı uydurman için uğraşırlar. O zaman seni dost edinirler. Sana sebat vermemiş olsaydık, and olsun ki, az da olsa onlara meyledecektin”. (Isra suresi 73-74)

“Senden önce gönderdiğimiz hiçbir elçi ve peygamber yoktur ki, birşeyi arzuladığı zaman, şeytan onun arzusuna vesvese karıştırmamış olsun. Allah şeytanın karıştırdığını, kalblerinde hastalık bulunan ve kalbleri kaskatı olan kimseleri sınamayı vesile kılar.” (Hacc suresi 52-53)

Bu, sözde Allah tarafından indirilen ayetler, Muhammed'in ‘Şeytani ayetler’ olayını açıklamak ve hafif göstermek için yazıldı. Fakat içindeki tutarsızlıklar korkunçtur:

(1) “Bize karşı uydurman için uğraşırlar” - gördüğümüz gibi, Kureyş halkı Muhammed'in Şeytan tarafından ayetler almasına sebep olmadı. Sebebi kendi yüreğindeki arzularıydı. Müşriklerle uzlaşmayı arayan Muhammed idi; “Keşke Allah bana hoşlarına gitmeyen herhangi bir vahiy göndermeseydi” diyen o idi. At-Tabari'nin sözlerini burada tekrarlamalıyız: “Bunu yapmanın bir yolunu bulmak istediği söyleniyor ve aşağıda yazılı olan olaylar bunun sonucudur”. Evet sebep ve sonucu karıştırmayalım: Şeytan Muhammed'in yüreğinde fırsat buldu, ‘Şeytani ayetler’ öyle indirildi. Kureyş halkından olan müşriklerin bunda payı yoktu. En eski müslüman alimlerin yazdıkları odur.

(2) “az da olsa onlara meyledecektin” - Birinci yerde, gördüğümüz gibi, Muhammed müşriklere değil, doğrudan Şeytana meyletti. Kureyşliler Muhammed'i saptırmaya çalışmadılar. Allahın sözüne kendi sözlerini katmadılar. Allahın sözü olarak kabul edilen Kuran'a kendi sözlerini katan Şeytan idi.

Müslümanların çoğu bugünlerde Yahudileri ve Hristiyanları suçluyorlar, “Siz Allahın sözüne insan sözlerini kattınız” diye, (bu serinin birinci broşüründe bu asılsız suçlamaya yeterince cevap verdik). Ama bu olayda çok daha korkunç bir şey görüyoruz: insan değil, Şeytan Allahın sözüne kendi sözlerini katmış.

Bu hiç de önemsiz bir konu değil. Sanki bir futbol oyuncusu triko değiştirip düşman takımın içine sızmış, bir süre o takımda oynamış. Takımın kaptanı da onu hiç anlamamış, ancak hakem onu uyardıktan sonra onu takımdan kovmuş. Öyle bir senaryo bize düşünülmez ve saçma geliyor, ama Muhammed'in yaptığı budur.

(3) “Senden önce gönderdiğimiz hiçbir elçi ve peygamber yoktur ki, birşeyi arzuladığı zaman, şeytan onun arzusuna vesvese karıştırmamış olsun”

Bu korkunç ‘Şeytani ayetler’ olayından sonra Muhammed kendi hatasını küçük göstermek için üçüncü bir teori ortaya atıyor, bu sefer sözde peygamberlerin tarihinden. Sözde Şeytan, Muhammed'den önceki bütün peygamberlerin sözlerine kendi sözlerini katmış.

Bu bir defa daha gösteriyor, Muhammed Kutsal Kitaplardan ve onun tarihinden ne kadar habersiz idi. Kutsal Kitap'ta elbette görüyoruz, nasıl birçok Allah adamları ve peygamberler aldanıp günaha düştü: Nuh sarhoş oldu, İbrahim birkaç defa yalan söyledi, Musa adam öldürdü, Yunus Allahın sözünü dinlemedi, Davut zina işledi ve, örneklerin belki en korkuncu, Süleyman yaşlılığında putlara tapmaya başladı. Bütün bu günahlar küçük küçük yanlışlıklar değildir. “Eh, ne yapalım, hatasız kul olmaz ya!” sözleriyle onları silkebileceğimiz insani zayıflıklar değildir. Bunların hepsi sıradan insanlar için bile affedilmeyecek kadar ciddi günahlardır; ne kaldı peygamberler için - onlar bize örnek olacak durumda olmaları lazım.

Ama eski peygamberlerden her ne kadar günaha düşenler olduysa da, hiç kimse Muhammed'in yaptığını yapmadı: hiç kimse Allahın sözlerinin arasına Şeytanın sözlerini katmadı. Hepsi Şeytan tarafından aldandı diyebiliriz, ama hiç kimse Şeytanın sesini Allahın sesiyle karıştıracak kadar düşmedi. Peygamber de olsa, her insan hata yapacak kadar zayıftır, her türlü günaha düşebilir, ve arkasından ondan tövbe edebilir. Ama Şeytanın sesi ile Allahın sesine fark edemeyen kişi, peygamber olamaz, çünkü Şeytana bu biçimde kulak verip aldanmakla peygamberliğinin temelini bozmuş oluyor.

Etel Rosenberg – 1953 yılında casusluk için idam edilmiş bir amerikalı kadın

Bir devlet bakanı düşman devletleri için casusluk yaparsa, kimse “Yok bir şey, hatasız kul olmaz!” demeyecek, tersine ona en ağır cezalar verecek-ler: ölüm cezası. Cumhurbaşkanı onu belki de bir gün af edebilir, ama bir kere casusluk yaptıktan sonra, aynı kişi katiyen bir daha bakanlık görevine koymaya-cak. Bu sonuç apaçıktır, ve Muhammed Kuran ayetlerle yaptığı hatasını ne kadar küçümsemeye çalışırsa çalış-sın, acı ve yalın gerçek ortada. Şeytani ayetleri söy-lemekle kendi kendini peygamberlik görevinden diskalife etti.

3) Kuran ayetleri güvenilebilir mi?

Şeytanın bir Kuran ayetini değiştirecek kadar gücü varsa, nasıl emin olabiliriz? Başka Kuran ayetleri de onun tarafından gelmiş olmasınlar? Muhammed bir kere aldandıysa, başka ayetlerde de aldanmadığından nasıl emin olabiliriz?

Dokuzuncu sureyi (Tevbe) örnek alalım: surenin başında besmele yok. Demek, Kuran'ın kendisi zaten demiyor ki, sure-nin içinde yazılı olan ayetler Allahın adında söylendi. Bütün ayetler de Allah hakkında üçüncü kişi halinde konuşuyor: yani, ‘ben’ ya da ‘biz’ biçiminde değil, ‘o’ biçiminde konuşuluyor. Sanki Allah konuşmuyor, baskası Allah hakkında konuşuyor.

Ve ayetlerin ne söylediğine bakmış olursak, bütün müslüman tarihini etkileyecek bir değişiklik görüyoruz. Müslüman bilimcilerine göre, bu sure en son ‘indirilen’ surelerinden biridir, ve onun için daha önceki sureleri geçersiz (mensuh) kılıyor. Kuran daha önce “Dinde zorlama yoktur” derken (Bakara suresi, ayet 256), Tevbe suresinde artık başka bir buyruk veriyor:

“Putu tapanları bulduğunuz yerde öldürün!” (ayet 5).

Bu korkunç değişiklik nereden geldi? Müslümanlık önce sadece Allahın sözlerini yaymakla yetinen bir din idi. Nasıl oluyor da, artık bütün insanlara kendi fikirlerini kılıç zoruyla kabul ettirmeye çalışıyor? Din savaşlarının ve terörizmin kaynağı birtakım sapmış, aldanmış ve Kuran'ı bilmeyen fanatikler değildir. Kaynak, işte, bu Tevbe surenin kendisidir. Bu ayetler (Bakara 256 ve Tevbe 5), kısa bir arayla aynı Allahtan çıkmış olabilir mi? Allah hayat veriyor, ama Şeytan eskiden beri katildir. Dokuzuncu suredeki sözler de şeytani ayetler değil mi?

Gördüğümüz gibi, Muhammed'den başka hiç bir peygamber Allahın sözlerini Şeytanın sözleriyle karıştırmadı. Hiç kimse Şeytani ayetlere benzeyen bir olayı yaşamadı. Bu bizi hemen başka bir soruya getiriyor:

Muhammed nasıl o kadar kolay Şeytana aldanabildi?

Şimdi de Şeytani ayetlerin sebeplerini araştıracağız. Hiç birimiz yalnız yaşamıyor, hepimiz belirli bir yerden, belirli bir soydan geldik. Hem genetik yapısı, hem de ruhsal bağlantılar yüzünden, hepimiz bizden önce başlayan bir zincirin bir parçasıyız. Muhammed'in hayatında da öyle bağlantıların etkilerini görüyoruz.

1) Muhammed'in babası putlara adandı - o da bütün soyunun üzerine lanet getirdi

Muhammed'in dedesi Abdulmutalib'in oğulları yoktu. Kızlar yaşarken, erkek çocukları hepsi daha bebeklik yaşında ölüyorlardı. Günün birinde Kaabe'nin içinde duran Hobal putuna yemin etti: "10 tane çocuğum olursa, birini sana kurban edecem". Hobal da onun dualarını işitmiş olmalı ki, zamanla 10 tane erkek çocuğu doğdu ve hayatta kaldı. Ama Abdulmutalib yemin ettiğine pişman oldu. Yeminine göre lazımdı en küçük oğlu Abdullah'ı (o da Muhammed'in babası olacaktı) kurban etsin. Onu kurtarmak için Hobal'a bir değişmeyi teklif ediyor. Putun önünde "10 tane deve karşılığında oğlumu esirgeyecek misin?" diye kura attırıyor. "Hayır" cevabı gelince fidyeyi 20 deveye yükseltiyor; ama gene olumsuz cevap alıyor. Hobal bu methodla fiyatı öak 100 deve kadar artırıyor. Abdulmutalib en sonunda seve seve 100 deve kesiyor, yeter ki, oğlunu bıçaktan kurtarsın.

Bu olay İbn-Hişam'ın 'Al-Sirat al-Nebeviye' ('Peygamberin Hayatı') kitabında yazılıdır ve size belki de hoş bir hikaye gibi geliyor. Ama ruhsal hakikatları araştıran bir kişi onun ne kadar korkunç olduğunu anlamalı. Putlara tapmak bir tarafta boş, anlamsız bir harekettir. Ama öte yandan onun ruhsal tehlikesi çok büyüktür.

O yüzden İncil'de putlara tapmanın ne tehlikeli olduğunu gösteren şu ayeti görüyoruz: "Allahsız kişiler, adaklarını değil Allaha ama kötü ruhlara yapıyorlar. Ve ben istemiyorum, kötü ruhlara ortak olasınız." (İncil - 1.Korintliler 10:20). Putlara kurban getirmek, onlarla anlaşmaya girmek ve herhangi bir ruhsal iş yapmak, doğrudan kötü ruhlara, Şeytan'ın hizmetçilerine kulluk etmek demektir.

Ve aslında iş daha da korkunç: Musa'nın getirdiği on emirin en birincisi ve en büyüğü bizi şöyle uyarıyor: "Putların önünde eğilmeyeceksin, onlara tapmayacaksın... Benden nefret edenin babasının işlediği suçun hesabını çocuklarından, üçüncü, dördüncü kuşaklardan sorarım" (Tevrat - Çıkış 20:5). Kim bu en birinci ve en büyük buyruğa karşı hareket ederse, kim putlara taparsa, kendine de, kendisinden doğanlara da bir lanet getiriyor: "Rahminizin meyvesi... lanetli olacak". (Tevrat Yasa 28:18). Evet, putlardan yardım arayan kişi, kısa vadede belki istediğini alır, ama bunun fiyatı korkunçtur: bütün soyuna lanet.

Maalesef, Muhammed'in hayatında tam onu görüyoruz. Yuka-rıdaki ayetin önceden belirttiği gibi, Muhammed'in hayatında bu "Rahminizin meyvesi lanetli olacak" prensibini görüyoruz:

- (1) Babası Abdullah, daha Muhammed doğmadan önce öldü.
- (2) Anası Emine, Muhammed altı yaşındayken öldü.
- (3) Muhammed, 8 yaşındayken amcası Abu-Talib'e teslim ediliyor. O da Muhammed dekılanlı iken öldü.
- (4) Muhammed'in üç çocuğu oldu, ama hepsi küçük yaşta öldü.
- (5) Muhammed, Zeyid adında bir köleyi evlatlık aldı, sonra da o anlaşmayı gökten gelen bir ayetle iptal ettirdi. Zeyid'in bir savaşta ölmesini sağladı (Ahzab suresi 40).
- (6) Muhammed'in kendisi ecelinden önce zehirlenmekten öldü.

2) Küçükken kötü ruhlar Muhammed'i seçti

Muhammed'in küçüklüğünde de cinlerle ilgili olaylar görüyo-ruz. Muhammed'in biografisini yazan İbn-İshak bize aşağıdaki olayı anlatıyor: Muhammed'in annesi Emine onu emzireme-diği için Halime adında bir Bedevi kadına teslim etti. Bedeviler bugüne kadar Arabistan'ın ıssız yerlerinde gezen bir halktır.

Günün birinde Muhammed oynarken beyaz giysili iki adam geldi. Birisi elinde karla dolu altın bir tas taşıyordu. Muham-med'i alıp bedenini yardılar. Sonra onun kalbini de yarıp içinden kapkara pıhtılaşmış kan aldılar, uzağa attılar. Ondan sonra Muhammed'in bedenini o karla yıkayıp temizlediler.

Bu olayda aslında ne oldu: bu bir görüm müydü, rüya mıydı? Yoksa Allah tarafından gelen melekler Muhammed'in peygamber olacağını mı müjdelediler? Biz buna zor karar verecez, ama orada duran bir göz şahidi vardı, ona kulak verelim: Muhammed'in sütannesi Halime bu olaydan sonra, Muhammed'in davranışlarında bir değişiklik gördü. Karar vermiş, onu annesine geri getirsin. Halime'nin sözlerine dikkat edelim:

"Muhammed'in annesi ne olduğunu sordu ve ben onu söyleyinceye kadar beni rahat brakmadı. Bana 'Sence bir cin mi ona çarptı' diye sorunca, ben de 'Evet' dedim."

Halime müslümanlara kin besleyen bir düşman değildi, elbette Muhammed'i ve onun annesini seviyordu. Onun şahitliğini ciddi almalıyız. Çok açık olarak, Muhammed'in kötü ruhlardan çarpıldığını söyledi.

3) Hira mağarasında Muhammed'e görünen kimdi?

Muhammed kırk yaşına gelince, giderek daha fazla tek Tanrıyı arama yoluna koyuldu, sık sık insanlardan uzak dururdu. Hira denilen mağarada o bilmediği Tanrıya yakın olmaya çalışırdı. Ama Kutsal Kitap'ın doğru olduğunu bildiği halde ona bakmadı. Kendisi Allah tarafından vahiy almak istedi. Fakat insan, var olan vahiyi hor görürse, Allaktan bir şey beklemesin, başka güçler onun arzusunu yerine getirmeye acele edecek.

Muhammed o mağarada iken ona ruhsal bir varlık göründü (aşağıdaki bilgiler Sahih Buhari'nin hadislerinden alınmıştır - cilt 9, hadis 111).

"Melek ona yaklaşıp 'Oku!' diye buyurdu. Muhammed de 'Okumayı bilmiyorum' karşılığını verdi. Bunun üze-rine melek beni yakaladı ve o kadar fazla sıktı ki, dayanamayacaktım. Sonra beni braktı ve yine okumamı söyledi".

Bu olay iki defa daha tekrarlanıyor. Ancak üçünü saldırıda o ruhsal varlık Muhammed'in neyi okuyacağını söyledi. O da Alak suresinin ilk beş ayeti idi: "Yaratan Rabbinin adıyla oku!"

Hemen hemen her müslüman bu olayı biliyor. Onu Muham-med'in gerçekten peygamber olduğunu gösteren bir ispat olarak kabul ediyorlar. Ama ancak Kutsal Kitap'ı bilmeyen ve gerçek Allahı tanımayan bir kişi öyle bir anlayışa varabilir. O ruhsal varlığın başmelek Cebrail olduğu söyleniyor. Ama bu yalandır, Muhammed'in gördüğü kesinlikle gerçek Allahın gönderdiği bir melek değildi. Bunun sebeplerini de şimdi sıralayacağız:

(1) o varlık kendi adını vermedi

Eski peygamberlerin hepsi Yahudi idi. Müslüman alimler bile bunu inkar etmiyorlar. Ve diyelim, Allah Arapların arasında bir yenilik yaratıp Muhammed'i peygamber olarak çağırma iste-di. O zaman mutlaka kendini açık sözlerle tanıyacaktı. Fakat Muhammed'e görünen o varlık 'Ben Cebrail'im demedi. Tevrat ve İncilde Cebrail insanlara görününce hep kendini tanıtır, hendi adını bildiriyor. Mesela, en çok bilinen örnekte, Meryem'e gönderilirken "Ben Tanrının huzurunda duran Cebrail'im" diyor.

(2) o varlık Tanrının adını bildirmedi

O ruhsal varlık değil sadece kendi adını vermesin, onu gönderenin adını da vermeyi unuttu. Melekler, kendi başlarında gezen, kendi hesabına çalışan varlıklar değildir. Onları gönderen bir Tanrı var, o Tanrının da bir adı olmalı. Daha sonra Muhammed'e 'Rabbinin adında oku!' sözlerini söyletiyor. Peki Muhammed'in Rabbi kimdi?

Kutsal Kitap'taki tanrının tek bir özel adı var: YAHVE. Her Yahudi, her Hristiyan onun adını biliyor ve o adla ona saygı gösteriyor. Ama Muhammed, bütün Araplar gibi, onun adını bilmezdi. Arapların Al-Lah tanrısının kendini eski peygamberlere tanıtan Yahve'nin olduğunu sandı. Ama bu doğru değildir. Bütün Kuran'da bir kere olsun Yahve adı geçmiyor. Muhammed'e görünen ruhsal varlık gerçek Tanrının meleği değildi, yoksa onun adını anacaktı, o adla konuşacaktı.

Muhammed'e Hira mağarasında görünen kimdi?

(3) o varlık Muhammed'e Allah tarafından bir iş vermedi

Melekler Allahın habercileridir. Allah da onları ancak önemli meseleler için dünyaya gönderiyor. İnsanları belli bir konuda harekete geçirmek ya da uyarmak istiyor. Kutsal Kitap'ta bunu çok açık görüyoruz. Mesela, İbrahim'e gönderilen melekler, ona oğlu İshak'ın doğacağına şöyle bildirdiler: "RAB, "Gelecek yıl bu zamanda kesinlikle yanına döneceğim" dedi, "O zaman karın Sara'nın bir oğlu olacak".

Muhammed'e görünen ruhsal varlık ona hiç bir müjde bildirmiyor, ona belli başlı bir haber emanet etmiyor, hiç bir konuda onu harekete geçirmiyor. Ondandır bir şeyi okumasını istiyor, ama neyi okuyacağını söylemiyor. Hangi Tanrı o kadar saçma bir şey yapacak? Yarın öbür gün kapınıza bir adam gelse, ne kendini, ne de kendisini göndereni tanıtsa, sonra da "Herşeyi anlat!" diye buyurursa, ne diyeceksiniz? Onu sevdiğiniz bir kişinin habercisi mi, yoksa kötü niyetli birisinin olduğunu mu sanacaksınız?

(4) o varlık Muhammed'i zorladı

Ama Muhammed'e görünen o sahte 'Cebrail' kendini ele verdi: Muhammed, 'Oku!' diye buyurulduğu zaman hemen başlamadı. O vakit o sözde 'melek' olan varlık, onu boğarcasına sıklamaya başladı. Rica ederim, bu mafya metodları sonsuz güce sahip olan Allaha layık mı? İşin tersliğini biraz düşünelim: Muhammed zaten Allahı arıyordu, zaten onun için işlemeye hazırdı. Gerçek tanrı kendini Muhammed'e tanıtmaya kalksaydı, neden onu korkutsun, zorlasın ve kaba kuvvete başvursun ki? Bunun anlamı yok.

Hira mağarasındaki karşılaşmadan sonra bile, Muhammed bilmezdi, kendisine kim göründü. Hristiyanlığı seçmiş olan İbn-Varaka amcası vardı. o varlığın başmelek Cebrail olduğunu teklif etti. Muhammed ise hemen emin olmadı. Müslüman tarihçi at-Tabari bize Muhammed'in tepkisini açıklıyor:

"İslamiyetten önceki Araplar edebiyat (poezia) cinlerine inanıyorlardı. Büyük şairlerin doğrudan cinler tarafından güdüldüğünü sanıyorlardı."

Muhammed de şöyle devam ediyor:

"Allahın yaratıklarının arasında şair ya da cinli bir adama kadar tiksindirici bulmadım. Onlara bakamıyor-dum bile. Kendi kendime dedim: 'Ha şair oldun, ha cinli oldun – vay senin haline'. Kureyşliler benden için asla bunu söylemeyecekler! Balkanın en yüksek tepesine binip kendimi aşağı atacam; canıma kıyıyp rahat bulacağım.' Bunu

yerine getirmeye giderken, tepenin yarısına binmişken, gökten bir ses işittim: 'Ey Muham-med! Sen Allahın resulusun, ben de Cebrail'im'."

İşte Muhammed'in sözde peygamber olması öyle oldu. O zaman onun başına gelenleri önceki peygamberlerin hayat-larıyla karşılaştıralım. Ne de olsa Tevrat, Zebur ve İncil'de o peygamberlerin hayatlarını okuyoruz. Ama hiç birinde Muhammed'in yaşadıklarına benzer bir şey okumuyoruz. Bir meleklerle karşılaşırken herkes saygı ve korku içinde titrerdi, ama sonra o görümü görmüş olanların kalplerinde huzur ve sevinç gelirdi.

Kimse kendini öldürmeye kalkmadı; meleklerden kötü haber-ler alanlar bile. Gerçek Tanrının gerçek melekleri insanları ya kurtuluşa, ya da tövbe durumuna getirirler, kesinlikle onları umutsuzluğa ve sıkıntıya düşürmezler. Bu, Şeytan ve onun ordusunun işidir. Muhammed'e görünen varlık, kesinlikle gerçek başmelek Cebrail değildi, Şeytanın bir işçisi idi.

4) Peygamberlik görevine başladıktan sonra bile Muhammed cin korkusu içinde yaşadı, ona büyü yapıldı

Büyü, Şeytanla insanların arasındaki ruhsal savaşında kulla-nılan bir yöntemdir. Büyü yapan da, yaptıran da kötü ruhların ve Şeytan'ın kontrolunun altına giriyor. Büyünün 'tutması' ise, ya da tutmaması kişinin ruhsal gücüne bağlıdır. Kötü ruhlar ancak kendilerinden zayıf olan kişilere zarar verebilir.

Bu konuda bekliyoruz, Allah seçilmiş olan peygamberler büyülerden etkilenmesinler. Fakat Muhammed'in hayatına baktığımızda onun tam tersini görüyoruz:

"Resulullah'a büyü yapılmıştı, öyle ki, kendisine karılarıyla cinsel ilişkide bulunduğu gibi göründü, oysa gerçekten ilişkide bulunmadı... Bir gün Ayşe'ye dedi: "Bana iki adam geldi, birisi başımın ucunda, öbürü ayaklarımın ucunda oturdu... Birincisi 'Ona kim büyü yaptı' diye sordu. Öbürü 'Labid bin Al-Asam' diye cevap verdi. Birincisi: 'Büyüyü yapmak için ne kullandı?' diye sordu. Öbürü: 'Bir tarakla birkaç saç teli' diye cevap verdi. Birincisi sordu: 'O nerede bulunuyor?'. Öbürü, Zervan kuyusunda, hurma ağacından yapılan bir kılıfın içinde' karşılığı verdi." Daha sonra Muhammed'in o kuyuyu inip orada saklanan büyüü bulmuş ve bozmuş. (Sahih Buhari 4:490, 7:658, 7:660, 7:661, 8:89, 8:400)

Gene Hadis kitaplarında okuyoruz, bu büyüün etkisi ne kadar devam etti: tam bir sene! Şaşılacak bir şey: son peygamber diye övülen bir kişi bir tarakla birkaç saç teline esir düşüyor, bir sene boyunca kendisinde olmayıp hayal görüyor. Bu olay apaçık gösteriyor ki, Muhammed hayat boyunca, hatta sözde peygamber iken bile, kötü ruhlardan etkilendi.

Hadislerde Muhammed'in cin korkusu için daha birçok örnek okuyoruz. İki tane vermekle yetinelim:

"Peygamber dedi ki: 'Nazarın gerçekten etkisi vardır' ve o yüzden dövme yapılmasını yasakladı." (Sahih Buhari, cilt 7, kitap 71, hadis 636)

"İyi bir rüya Allahtandır, kötü ya da şer dolu bir rüya Şeytandandır. Onun için, biriniz kötü rüya görüp korkmaya başlarsa, kendi sol tarafına tükürsün, onun kötülüğünden Allaha sığınsın. O zaman ona zarar gelmeyecek." (Sahih Buhari, cilt 4, kitap 54, hadis 513)

Nazar ve rüyalardan korkup da o yüzden dövmeleri yasaklamak ve tükürmek - işte bunlar hepsi putperest halkların batıl inançlarıdır. Böyle yaşayan kişi, Allahın bize vermek istediği kurtuluşu henüz anlamamıştır ve tatmamıştır.

Sonuç: kime güvenecen?

Efes'te büyücüler İsa'yı kabul edip kitaplarını yaktilar

Muhammed kendini son peygamber olarak ilan etti. Onun için bekliyoruz, güç, ahlak ve öğretilş bakımından bütün peygamberlerden daha üstün olsun. Ama onu İsa Mesih'le karşılaştırdığımızda büyük bir fark görüyoruz: İsa'nın yanında Muhammed çok daha zayıf bir kişidir.

İsa Mesih için deniliyor ki, "İblis'in yaptıklarına son vermek için ortaya çıktı" (İncil - 1.Yuhanna 3:18). O hiç bir zaman aldanıp 'Şeytani ayetler' almadı; tersine, onun her bir sözü cinleri

kovacak kadar kudretliydi. Muhammed cinlerden etkilendi, ona büyü yapıldı - İsa Mesih'in karşısında ise, cinler tır tır titrerler. İncil'de yazılı olan birçok örneklerden sadece bir tanesini okuyalım:

"Tam o sırada havrada bulunan ve kötü ruha tutulmuş bir adam, "Ey Nasıralı İsa, bizden ne istiyorsun?" diye bağırdı. "Bizi mahvet-meye mi geldin? Senin kim olduğunu biliyorum, Tanrı'nın Kutsalısın sen!" İsa, "Sus, çık adamdan!" diyerek kötü ruhu azarladı. Kötü ruh adamı sarstı ve büyük bir çığlık atarak içinden çıktı" (İncil - Markos 1:23-26).

İşte, cinler İsa Mesih'in kim olduğunu çok iyi bilirdiler, onun karşısında paniğe düşerler. İsa Mesih de, kötü ruhlardan Allaha sığınmadı, ona gerek yoktu, çünkü kendisi cinlerden kat kat daha güçlüydü. Muhammed kendi öğrencilerine cinlerden korunmak için dualar öğretti (113. ve 114. surelere bakın. Bunlar aslında Allahtan gelen sözler değil, insanların Allaha söylediği dualardır).

Buna karşı, İsa Mesih'e inananlar bugüne kadar bütün dünyada onun adında kötü ruhları kovuyorlar. Onları büyü tutmuyor, çünkü onların İsa Mesih adında güçlü bir koruyucusu var. Siz de kötü ruhlardan korunmak isterseniz, kime inanacaksınız: Şeytan tarafından aldatıldığını kabul eden ve hayat boyunca cin korkusu içinde yaşamış olan Muhammed, yoksa cinleri bir sözle kovabilen İsa Mesih'e.